

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. április 22.
(vasárnap, konfirmáció)**

Horváth Géza

MEGIGAZULÁS HIT ÁLTAL

Lekció: Róma 5,1-6

Alapige: Róma 5,1

Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Imádkozzunk!

Nagy hálával köszönjük, örökkévaló, élő Urunk, hogy színed előtt lehetünk és idejöhettünk.

Magasztalunk téged istenségedért, szentségedért, jóságodért, hűségédért és azért, hogy élő Isten vagy, akinek van népe ezen a földön.

A mai vasárnapon különösen is köszönjük ezt a népet neked. Valljuk és tudjuk, hogy a világ teremtése óta annak végéig igéd és Szentlelked által gyűjtesz magadnak kiváltképpen való népet.

Köszönjük, hogy volt és van egyház. Hálásan köszönjük, hogy eleink ezen a helyen is gyülekezetet, templomot építettek a te dicsőségedre. Hívogattak, és jöttek azok, akik meghallották: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terheket hordoztok, és én nyugalmat adok nektek.”

Köszönjük, Urunk, ezt a gyülekezetet és köszönjük, hogy ennek voltak, vannak és lesznek tagjai, és ezt a napot is köszönjük, amikor új tagokkal is növekedhet a te néped, gyülekezed.

Kérünk, Urunk, hogy a Szentlélek által végy körül bennünket, szenteld meg szívünket, készíts neved imádására, magasztalására.

Kérünk, szólj hozzánk, Urunk, és a szó ne csak fülig érjen, hanem szívig hatoljon. Hadd adjunk neked igazat, hadd ismerjük meg benned az örökélet forrását, hadd boruljunk eléd bűnbánó szívvel, és kérjünk: Isten, légy irgalmas nekünk, bűnösöknek.

Köszönjük, hogy Jézus Krisztus meghalt értünk a Golgotán. Áldunk téged feltámadásáért, és köszönjük, hogy ennek javaiban részesedhetünk ma is, és a jövőben is el vannak készítve számunkra a te ajándékaid. Légy áldott ezért.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet, elsősorban azokat, akik hitvallást és fogadalmat tesznek, azokat a felnőtteket, akik rászánták magukat, hogy majdnem egy éven át csütörtök esténként hitvallásunkkal foglalkozzunk és megismerjük református hitünk igazságait. Mostantól fogva ők református keresztyének, mert hitvallást tettek hitükről.

Hogy valaki milyen vallású, tulajdonképpen azt jelenti, milyen hitvallású. Az első gyülekezetekhez is csak hitvallás alapján lehetett csatlakozni, ha valaki vallotta Jézus Krisztusról azt, amit a Szentírás kijelent. Kevés az, hogy valaki Istenben hisz, mert ilyen sok van, viszont sokkal kevesebben vannak, akik tudják azt is, hogy mit hiszünk Istenről.

Éppen ezért egyházunknak is vannak hitvallásai, ezek a reformátori hitvallások: a Második Helvét Hitvallás és a Heidelbergi Káté. Nemcsak nekünk, minden vallásnak, minden felekezetnek van hitvallása. Úgy, ahogy egy szövetségnek van alapszabálya, SZMSZ-e, szakmai programja, egy intézménynek, iskolának van házirendje. Aki oda beiratkozik, ezzel elfogadja a házirendet. Egy valamilyen közösségben elfogadom a működési szabályzatot, alávetem magam annak.

A gyülekezetben, Isten egyházában pedig ez a hitvallás, amelyet megfogalmaztak, az egyház zsinata pedig elfogadott. Így fogadták el ezeket a hitvallásokat is a XVI. században (1567-ben) az alkotmányozó zsinaton a hitvallásnak a Szentírásra kell épülnie — így van ez a mi hitvallásunkkal is —, erre a 66 könyvből álló Bibliára. Azt hisszük, amit a Biblia tanít. Azt megismerjük, amit a hitvallás mond, meg kell tanulnunk, de azt hisszük, amit a Biblia tanít.

Éppen ezért, a hitvallás írói azt mondták: amikor valaki az Isten igéjéből jobbra tanít bennünket, azt elfogadjuk. De nemcsak úgy, hogy én nem értek ezzel egyet, mert vannak ám ebben kemény kérdések és válaszok is, hanem jöjjön az ember és mutassa meg a Szentírásból, hogy ennek az ellenkezőjét olvasta a Bibliában. Amíg ez meg nem történik, addig ez van érvényben, ezt valljuk, ez a hitünknek az alapja. Ezért vagyunk reformátusok, mert csak azt valljuk, hisszük, amit a Szentírás mond, és ezt teljesen hisszük és valljuk, ebből el nem veszünk, és ehhez hozzá sem teszünk semmit. Erről Isten igéje is beszél.

Ennek a hitvallásnak a reformáció által megértett és újból felragyogtatott központi üzenete az, ami éppen a mai újszövetségi ígénk. Pál apostol legnagyobb teológiai művéből, a Rómabeliekhez írt levélből, amit most felolvastam: Mivel megigazultunk hit által, ezért békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Ennek a Heidelbergi Káténak, ahogy a Szentírásnak is, az egyik fontos gondolata volt, amit úgy hívunk: a hit által való megigazulás tana. Ami nekünk, reformátusoknak, központi tanítás. Ebben a Kátében több kérdésben, válaszban szerepel ez. Isten megigazít engem, igaznak nyilvánít engem Jézus Krisztusért. És ez csak kegyelemből, csak hit által lehet az enyém. Ez szerepel a konfirmáló kérdésekben is.

Itt a konfirmálóknak fel fogom tenni a kérdést: Hiszitek-e és valljátok-e, hogy Jézus Krisztus az egyetlen közbenjáró Isten és emberek között. És hogy

egyedül az Ő halálába vetett hit által igazulunk meg ingyen, Isten kegyelméből. És ők erre azt fogják válaszolni: hiszem és vallom. Ettől vagyunk reformátusok, ezért nem mindegy, hogy valaki mit hisz, mit mond.

A Bibliának a központi üzenete az, hogyan jutok el az üdvösségbe, hogyan jutok el az örök életbe. A gazdag ifjú ezzel megy Jézushoz: Mester, mit cselekedjem, hogy örök életem legyen? Ránehezedik az, hogy neki nincs örök élete, nincs üdvössége. Megkérdi a börtönőr — és valószínűleg sokan megkérdezték azt —, mit tegyen, hogy üdvözüljön.

Pünkösdkor az igét hallgató emberek azt kérdezik az apostoloktól: mit cselekedjünk... Mutassátok meg, mit tegyünk? Ránk szakadtak a bűneink, elvesztetek vagyunk. Mit kell tennünk?

Péteréknek, az igehirdetőknek, az egyháznak egyetlen feladata van: mutatni az utat az üdvösség felé.

Ha egy vallási közösség nem ezt teszi, az nem egyház. Ha valamelyik gyülekezet nem az üdvösség felé vivő utat mutatja, akkor az csak vallásos összejöveteleket tart, az nem nevezhető istentiszteletnek. Jézus Krisztus egyháza, az Isten népe, Isten gyermeke, aki megérti ki Krisztus, az mindig az üdvösségbe vivő utat mutatja, mégpedig az egyetlen utat. Mi, reformátusok, azt mondjuk: ez a Bibliában le van írva. Mi sem tudunk könnyebb utat mutatni. Például: kereszteskedj meg és akkor az üdvösségben vagy. Márk evangéliumában azt mondja az ige: *aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül*. Ott kell a hitnek lennie. Nincs egyszerűbb, rövidebb út. Hogy tegyél valamit, tegyél jót, és akkor megkapod az üdvösséget. Ezt nem mondhatjuk. Egyet tudunk: Higyj az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind házad népe.

Van ebben egy nagy-nagy dolog, amire nem szoktunk odafigyelni. Péter és Pál, az evangélisták, az igehirdetők nem azt mondjuk, hogy higgy Jézusban, hanem higgy az Úr Jézus Krisztusban. Vagyis Jézus Krisztusról hidd, hogy Ő Úr. Valld, hogy Úr az élted fölött, „szívem nem ismer kényszert, önként szolgálom Őt.” Valld, hogy Krisztus, valld, hogy a Messiás, akit Isten megígért az Édenkertben a bűnbe esett embernek. Jön valaki, aki a kígyó fejére tapos. Valld, hogy Őt hirdették a pátriárkák. Őt ábrázolták ki az ószövetségi szertartások, áldozatok. Az idők teljességében megjelent az Isten üdvözítő kegyelme — mondja Pál apostol (Titusz 2,11). Elküldte Isten az Ő szerelmes Fiát, mert úgy szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, az ne vesszen el, hanem örök élete legyen. Nem mindenkinek van örök élete.

A Biblia összekapcsolja a hitet az örök élettel, az üdvösséggel. Aki hisz, üdvözül. Aki nem hisz elkárhozik. Ezért fontos a hit. Ezért fontos, hogy kinek vallom Jézus Krisztust. Ezért fontos, hogy mit tanít egy vallási közösség. Úgy tanít-e Jézus Krisztusról, mint egyedüli Szabadítóról? Mert — mondják az apostolok — nincs senki másban üdvösség, nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk. Egyedül kegyelemből üdvözülsz, hit által. Isten ajándéka ez (Ef 2.). A hit, az üdvösség, az örök élet megszerzhetetlen kincs, de ingyen kapható örökség Jézus Krisztusért, a mi Urunkért.

Aki ezt vallja, békessége van Istennel – mondja az apostol. Megigazultunk hit által, és békességünk van Istennel. Ez más, mint az, hogy Istennek van békessége felénk. Mi általában Isten békességét szeretnénk, amelyről azt mondja az apostol: amely minden értelmet felülhalad, megőrzi a ti szíveteket. (Fil.). Ez csak a hívőkre vonatkozik. Azokra vonatkozik, akiknek már békességük van Istennel.

Könnyebb lenne azt kérni az embernek: Uram, add nekem a te békességedet, hogy ne veszekedjek a házastársammal, a gyerekeimet ne szidjam le állandóan, a munkahelyemen a kiállhatatlan főnökömet elviseljem, a kórházi ágyon add nekem a te békességedet. Nem így működik. Az első az, hogy békességünk van-e Istennel.

Amikor Jézus azt mondja: Az én békességemet adom nektek, akkor nem erre gondol, hogy a szívednek legyen nyugalma, kiegyensúlyozott legyél, megoptimista. Az, hogy békességünk van Istennel, azt jelenti: kibékültünk vele. Mert Jézus Krisztus megbékéltetett vele bennünket. Kiengesztelte az Atyát. Megigazít bennünket az Isten. Igaznak nyilvánít az Isten bennünket. – Konfirmandusok, ezt el tudjátok mondani?

Nem az a kérdés, hogy ezeket hogyan tanultátok, miként, hanem az, hogy ezt örömmel el tudjátok mondani, hálaadással, Istent dicsőítve, hogy megigazultunk hit által, mert békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Ez a Bibliában, hogy megigazultunk hit által, azt jelenti, hogy igaznak nyilvánított bennünket Isten. A hívőket ugyanis a Biblia tanítása szerint, Isten igaznak nyilvánítja. Miért kell, hogy igaznak nyilvánítson? Azért, mert Pál apostol a Római levél 3. fejezetében felvázolja az ember bűneset utáni lelki képét.

„Nincsen igaz ember egy sem, (bárki mondja magáról: áldott jó szívem van, jó természetem), nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent. Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak.” Ézsaiás 1: Minden fej beteg, minden test erőtlen, mind megromlottak. A Biblia vallja a teljes romlottságot, az ember teljesen romlott. Pál apostol ezt úgy fogalmazza meg: nincsen bennem semmi jó (Róm). Nincs a szíved mélyén semmi jó, amit különféle pedagógiai eszközökkel ki lehet bányászni, elő lehet hozni, fel lehet gerjeszteni. Nem úgy van, hogy fekete az ember, de azért egy kis fehér van benne valahol. Tiszta fekete, ezt mondja Isten igéje. A hit pedig az: igaznak tartom Isten igéjét: Nincs bennem semmi jó. „Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem. Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel ámítanak, kígyóméreg az ajkukon, szájuk átokkal és keserűséggel van tele. Lábuk gyors a vérontásra, romlás és nyomorúság jár a nyomukban.” – Ez az ember lelki képe. Ezt így összegzem: az ember bűnös.

Nem azért bűnös, mert rossz cselekedetei vannak, hanem azért bűnös, mert romlott, Isten nélküli. Mert elszakadtunk az élet forrásától, pedig Őnála van az élet forrása – mondja a zsoltár. De én elszakítottam az élet forrásától. A külső nagyon szép, szép kocsis, szép család, csak a motor nem megy, csak a lényeg nincs. Csak tartalom nincs, nincs élet.

Térjünk rá most –rövidebben – arra, mi is történik ekkor a bűnössel? Hogyan lehet békességünk?

Meghívom a gyülekezetet egy bírósági tárgyalásra. Lélekben gondoljunk arra, hogy egy tárgykóteremben ülünk. Az ember ott ül mint vádlott, mint bűnös. A bíró az Isten, mégpedig az Atya, mint megsértett bíró, a Fiú, mint kezes, és ott van a Szentlélek, mint pártfogó és vigasztaló. A vádolók – Isten ígéje szerint – a Sátán és Isten törvénye. A tanú az ember lelkiismerete.

Megy a tárgyalás. A vádból kiderül – mert a Sátán és a törvény vádolnak –, hogy Isten minden parancsa ellen vétkeztél. Egyiket sem tudtad megtartani. Teljesen elveszett állapotban vagy. Semmit nem cselekedtél meg abból, amit az Isten kíván, amire Isten azt mondja: ez jó, ezt beszámítom, ezért az üdvösségbe mehetsz. Ezért kárhozatban vagy, mert Isten törvényét nem tudod az életedben felmutatni. Ekkor a Szentlélek a bűnös mellé lép, aki már reszket, mint a kocsonya, és azt mondja: ne félj! A per eldőlt. A per végén fel leszel mentve. A bűnös csodálkozik: én felmentve? A Szentlélek megerősíti: A per eldőlt, fel vagy mentve.

A Szentlélek ezért vigasztaló. Odalép a bűnös mellé, és azt mondja: ne félj, megvan a felmentés. A bűnös azt kérdi: hogy van meg a felmentés? A Szentlélek megmutatja nekünk az ígét (Ef 1). Örök időknél előtte, a világ teremtése előtt elrendelte a mi Urunkat, Jézust. Kiválasztott minket magának, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek előtte szeretet által.

A Szentlélek bátorítja a bűnöst. Eldőlt a per. A per realizálódott 2000 évvel ezelőtt a Golgotán. Ott reálissá lett, hogy ez a per a világ teremtése előtt már folyt az Isten dekrétumában, tanácsvégzésében.

Egy amerikai hívó ember egy turistaúttal elment a Szentföldre. Az idegenvezető elvitte őket a Golgotához, és azt mondta: valószínűleg itt állt Jézus Krisztus keresztfája. Ez az amerikai igehirdető levette a kalapját, meghajtotta a fejét. Azt kérdezi az idegenvezető: maga már járt itt? Az mondja: igen, 2000 évvel ezelőtt itt jártam. Most arra gondoljunk, amit Pál apostol a Gal. 2-ben mond. Amikor Pál is felujjong, és azt mondja: az én adóslevelem oda van szögezve a keresztfára, vele együtt megfeszítettem. Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Ez az amerikai igehirdető meg korunkban, napjainkban mondja ezt, hogy 2000 évvel ezelőtt járt a Golgotán, mert „Vele együtt megfeszítettem.”

Ezzel vigasztal a Szentlélek. Eldőlt a per. Ne félj! Egy lelki ének szól így: „Meg vagy váltva már te lélek a harag és bűn alól.” Nem most leszel megváltva, már meg vagy váltva, mert Krisztusban beteljesedve látom – másik énekünk szerint – üdvösségemet. Beteljesedett, elvégeztetett. Megigazultunk. Nem most fogsz megigazulni, ha konfirmálsz. Ha hiszel, már megigazultál. Már igaz vagy. Csak elmondod, mint a szerelmesek. Nem azért szeretik egymást, mert elmennek az anyakönyvvezetőhöz, hanem mivel szeretik egymást, ezért elmennek az anyakönyvvezetőhöz, hogy a kapcsolat szövetségé legyen.

Ha hiszel az Isten Fiában, csak elmondod ma, hogy megigazultunk hit által, és békességünk van Istennel. És a bűnöm, Úr Jézus, nem vádol többé engem. Hogy mondja ezt a Róma 8,1-ben Pál? Így: „Nincsen tehát most már sem-

miféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak.” Nincs kárhozhatójuk.

Pál felujjong a Római levélben: kicsoda vádolja az Isten választottait? Az Isten az, aki megigazít. Ki veti a szemedre bűneidet? Senki nem vetheti, mert nem leszel elítélve, mert megigazultunk hit által. Mert állt a Krisztus szent keresztje, és áll ma is, elmúlás és rom felett. És ott áldássá lesz az átok, megbékéltet a kereszt. El nem múló boldogságod, békességed ott keresd. Békességünk van Istennel.

Lehet, hogy közben dúl a vihar, lehet, hogy problémám van, nehézségem van. Betegen fekszem egy kórházban, de békességem van Istennel. Nem veszek el. Enyém az örök élet, az üdvösség. Mienk a menny örökre — írja Luther. Kincset, életet, hitvest, gyermeket mind elvehetik, mit ér ez őnekik, mienk a menny örökre. Elvehetetlen osztályrészem, mert Isten megigazított, igaznak nyilvánított. Elfogadta Krisztus elégtételét.

Igen, a per folyik. Jézus az Atyához fordul, és azt mondja (Jób 33): Szabadítsd meg, találtam engesztelést neki. A Bíró Jézusra néz, a kezesre, egész drága érdemét látja, és az ítélet kihirdettetik: megbocsáttattak neked a te bűneid. Eredj el és többé ne vétkezzél. Megigazítottalak. Nem azért, mert igaz vagy, hanem azért, mert Jézus Krisztus igaz. Az igazzá nyilvánításban a bűnösnek nem az állapota változik meg. Környezetünk ezt szeretné. Sokszor figyelmeztetnek is: neked ezt nem szabad, te most ne figyelj ide. Neked nem így kellene beszélni, nem lehetsz ideges. De a bűnösnek nem az állapota változik meg, hanem az Isten előtti helyzete. A jogállása változik meg.

A tékozló fiú apja, amikor a fiú visszajön, már kimondja: ez az én fiam. Még a rongyaiban, a leszakadt ruháiban van, és azt mondja: ez az én fiam. Megváltozott a helyzete, a jogállása. Nem lett büntelen. Sokszor a hívő nem különb, de más.

Sámuel azt mondja Saulnak: az Úrnak Lelke reád fog szállni és más emberre leszel. Nem leszel különb, de más leszel. Meg vagy váltva te lélek a harag és bűn alól.

Végül, mivel erről a felmentésről még sokat lehetne szólni, mit mond még a Szentlélek ezen a tárgyaláson?

Egyrészt beírja a szívünkbe, hogy meg vagy váltva, és még beír valamit: légy hálás, kövesd a Jézust és szolgálj neki örömmel. Ne feledd el, hogy ki szabadított meg téged.

A Tüskevárban leírt példát szoktam elmondani. Matula bácsi viszi a pesti gyereket, a pulikutya meg van kötve, és azt mondja a gyereknek: vedd le róla a láncot, akkor nem fog megharapni, mert sosem felejt el, hogy ki vette le róla a láncot. A gyerek leveszi a láncot a kutyáról, az körülugrálja.

Érted, mi a hívő élet? A hívő élet csak ennyi: tudom, hogy Ő vette le rólam a láncot. „Elvetted rólam bűneim terhét.” Felmentést kaptam. Ezért hálából — ahogy az úrvacsora alkalmával mondjuk — egész életemet neki szentelem, mert „egész éltem sem lesz elég zengnem az Ő dicséretét.” Az Ő tulajdona vagyok. Hiszed-e ezt? Ha hiszed, egyet kell tenned: a vádlottak padjára kell ülnöd, hogy

a tárgyalás lemenjen. Meg kell ismerned a vádpontokat. Igazat kell adnod minden vádpontnak — nem úgy, mint a börtönben, ahol azt mondják: nem tettem semmit —, Isten minden parancsa ellen vétkeztem. Egyet sem tartottam meg belőle. Ugyanakkor igazat adni, elhinni azt, hogy Isten felmentett. Elfogadni, hittel megragadni azt, hogy igaznak nyilvánít. Kimenni és úgy élni arcunkon ezzel a mosollyal, beszédünkben, cselekedeteinkben, ennek az örömhírével, hogy Jézus Krisztus megszabadított, áldom az Isten Bárányát. Mert nem felejttem el, hogy ki vette le rólam a láncot. Erről tegyetek hitvallást.

Elvesztem — mert Isten törvénye ezt mondja. Nem kell elvesznem, mert ez az evangélium, az örömhír. Én ezt hittel elfogadom, és teljes bizalmam van afelől, hogy ha a kezeshez fordulok, és azt mondom: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek, akkor úgy megyek tovább, mint a vámszedő: megigazulva. Mert ott a templomban történt valami.

Legyen áldott Isten, hogy ebben a templomban olyan sokszor történt valami. Sokan elmondták már itt — és légy te is azok között — Jézusnak: Uram, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Amint vagyok sok bűn alatt, de hallva hívó hangodat, ki értem áldozád magad, fogadja el, Jézusom. Isten Lelke azt mondja: elfogadott. Már régóta elfogadott, de most tudtad meg, örülj neki és élj ennek a boldogságában.

Ez a konfirmáció. Róma 5,1: Megigazultunk hit által, békességünk van Istennel Jézus Krisztus által.

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük megigazító kegyelmedet és köszönjük az igazzá nyilvánítás csodáját.

Szomorúak vagyunk, amikor arra gondolunk, hogy nem mindenkié a hit, de boldogok vagyunk, amikor azt valljuk: aki keres, az talál, és a zörgetőnek megnyitják.

Aki hinni akar, azt megajándékozod, mert keres téged, keresi az élet forrását. Köszönjük, hogy az ilyen ember észreveheti, hogy Jézus Krisztus is keres, mert azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, aki elveszett.

Köszönjük, Urunk azokat, akik hitvallást tesznek. Köszönjük szüleiket, keresztszüleiket. Köszönjük a felnőtteket, akik komolyan vették, hogy vallást tessenek hitükről és vallják, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Áldd meg életünket, szeretteinket, betegeinket, gyászolóinkat vigasztalással. Kérünk a te népedért, egyházadért. Vezesd a mennyei haza, a boldog cél felé igéd és ígéreted szerint.

Ámen.

264. Áldjad, én lelkem

Stralsund, 1665

Áld-jad, én lel - kem, a di - cső - ség e - rős ki -
 Ó - né - ki meny - nye - i ka - rok - kal e - gyütt zengj

rá - lyát!
 há - lát! Zú - gó ha - rang, É - nek és or - go - na - hang,

Mind az ő szent ne - vét áld - ják!

2. Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett! :/:
 Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett.
 Nagy irgalmát Naponként tölti ki rád:
 Áldását mindenben érzed.
3. Áldjad Őt, mert csodaképpen megalkotott téged, :/:
 Elkísér utadon, tőle van testi épséged.
 Sok baj között Erőd volt és örömed:
 Szárnyával takarva védett.
4. Áldjad Őt, mert az Úr megáldja minden munkádat, :/:
 Hűsége, mint az ég harmatja, bőven rád árad.
 Lásd: mit tehet Jóságos Lelke veled,
 És hited tőle mit várhat.
5. Áldjad az Úr nevét, Őt áldja minden énbennem! :/:
 Őt áldjad, lelkem, és Róla tégy hitvallást, nyelvem!
 El ne feledd: Napfényed Ő teneked!
 Őt áldjad örökké! Ámen.

Neander Joachim (1650-1680) a Zsolt 103,1-2 alapján
 F.: Csomasz Tóth Kálmán